

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 9. oktober 2016

Kirkedag: 20.s.e.Trin/B

Tekst: Es 5,1-7; Rom 11,25-32; Matt 21,28-44

Salmer:

SK: 9 * 347 * 352 * 369 * 477 * 361

LL: 192 * 447 * 449 * 369 * 361

For tiden er der to store fokuspunkter i folkekirken, som ofte får prædikatet 'krise'. De handler begge om det faldende medlemstal af folkekirken. Færre mennesker er procentvis medlem af folkekirken i dag end for bare et år siden. Det går stærkt. Dette skyldes særligt to forhold: Egentlige udmeldelser af mennesker, der har været medlem, og et faldende dåbstal. Og det er vel at mærke et tal, der skal ses i relation til forældrene. Der er færre børn i dag, der bliver døbt, selv om en eller begge forældre er døbt, end for bare nogle få år siden.

Udmeldelser kan deles i – groft sagt – tre grupper: 1) mennesker, der bare ikke gider betale og være medlem af noget, de aldrig bruger. Nogle siger endog, at de jo godt kan tillade sig at deltage i gudstjenesten juleaften alligevel, 2) mennesker, der melder sig ud i kølvandet på det korstog, som Ateistisk Samfund åbenbart ser som nødvendigt. Jeg har svært ved at finde ud af, hvorfor Ateistisk Samfund ser dét som sin opgave, andet end en promovning af deres egen formand, som i sin særlige arrogance synes, at han er det lys den uoplyste menneskehed har ventet på, 3) mennesker, der melder sig ud i protest med forskellige forhold i folkekirken og derefter går ud i en frikirke eller frimenighed. Der er i denne kategori også mennesker, der blot hellere vil være i sådanne fri-ordninger.

Når det handler om dåbstal, så er forklaringerne eller kategorierne for manglende dåb ikke helt så entydige. Men personligt kan jeg da godt forstå, hvis forældre – selv om de selv er døbt – der ikke tror på kirkens budskab om Gud og Jesus og Helligånden, frelse og fortabelse osv., jeg kan da godt forstå, hvis de ikke finder nogen mening i at døbe deres egne børn. De siger jo til sig selv, at det har ingen betydning for os, så hvorfor skulle vi gøre det. Jeg synes ikke, det er så mærkeligt. Egentlig er det modsatte faktisk mere mærkeligt, at mennesker, der slet ikke har nogen kristen tro, alligevel vælger at døbe deres børn, hvilket jo sker fra tid til anden.

For nogen tid siden var vi nogle mennesker i et større selskab, der netop sad og drøftede disse ting over en frokost. En af deltagerne udtrykte sine bange anelser for, hvor dette bærer hen. Hun var som så mange andre bange for, at mange af de udefra kommende strømninger, kunne skade kirken voldsomt, og måske endda på længere sigt betyde folkekirken endeligt som den statsinstitution, vi har i dag. Det tror jeg dog ikke er så farligt. Jeg tror, faren ligger et helt andet sted. Jeg tror, faren ligger hos os selv. Og det handler måske ikke så meget om i folkekirken over befolkningen og dens medlemskab eller mangel på det, som det handler om krise i medlemsskaren over folkekirken. En krise, der f.eks. kan forårsages af dagens evangelietekst.

De sidste par søndage har temaet været, at og hvordan Jesus viser sig for mennesker og kalder os ind i sin nærhed, således at vi, som det hed sidste søndag, skal få større ting at se end forstanden kan rumme, at vi skal se himlen åben og Gud være nær hos os og gøre et helligt sted for os. Eller som det hedder i en af dagens salmer: Vi bliver åbnet som et nyt og friskt bølgeblad, og ud springer det nye og friske liv. Gud åbner os. Gud lukker os op, så vi får øjnene op for livets guddommelige

perspektiv i al sin herlighed og evige udstrækning. Gud viser os, at selv om det rækker ud over vores forstand og er så langt ude over det, der giver mening for os, så er det ikke meningsløst; men meningsfuldt i sin guddommelige nærværelse hos os. Og troen på, at det er sandt, finder sin mening deri.

Men, når vi så har fundet troen på, at det med Gud og Jesus er sandt og meningsfuldt, hvad så?

Til næste år skal der rundt om i hele den evangelisk-lutherske kirke i hele verden fejres jubilæum for 500 året for reformationen. Forberedelserne er i gang mange steder. En af mine egen forberedelser er at få genlæst en del af Luthers skrifter. En af de ting, der satte reformationen i gang var ikke, at Luther satte spørgsmålstegn ved Bibelen; men han satte spørgsmålstegn ved paven og dennes måde at læse Bibelen på. En af Luthers ankepunkter var, at det kunne da ikke være rigtigt, at man skulle adlyde paven mere end Jesus. Så det han egentlig ville var at kalde kirken tilbage til Bibelen og til Jesus. Den mission er kun delvis lykkedes. Alt for meget i nutidens forståelse af kristendom handler om, hvad mennesker, læge og lærde, mener om kristendom, og ikke så meget om, hvad Bibelen mener. Det er fint at kunne bringe en Grundtvig eller Kirkegaard ind i argumentationen, men Jesus!

Forleden aften var der i TV en udsendelse fra USA med Huxi Bach og Jan Gintberg. De talte blandt andet med en borgmester et sted i USA, der i sine udtalelser henviste til og brugte Jesus. Til ham sagde de to danskere, at hvis en borgmester i Danmark gjorde det samme, ville vedkommende aldrig blive valgt til posten. Måske har de ikke helt ret; men nogle kan sikkert godt huske hele historien om forsknings- og uddannelsesminister Esben Lunde Larsen.

Men kirken! Kirken er nød til at forholde sig til Jesus. Ikke bare som født, korsfæstet, død og opstanden. Men også hans ord om kristenlivet, om troens liv.

Det er pointen i dagens ord af Jesus. Og Jesus rører ved noget, der alt for ofte forkættes i nutiden, at kristenliv/trosliv hænger sammen med gerninger. Med at gøre noget. Og det er også en del af kristendommen, at vi kan miste. Vi kan miste vore guddommelige kald og privilegier, hvis vi sjofler Guds vilje og kun bærer egne frugter. Kristendom handler ikke kun om at være, men også om at gøre. Det handler om at gøre Guds vilje. Hvis ikke kirkens udgangspunkt og grundlag er Jesu ord, og hvis ikke kirken viser hen til Jesu ord, og hvis ikke kirken gør og virker på Jesu ord, så forfejler den sin mission, og med rette kan folk spørge, hvad de egentlig skal med den. Jesus er hovedhjørnestenen, og vrager vi denne sten eller den falder på os, vil den knuse os, knuse kirken. Hvor kirken er menneskeværk vil den falde; men hvor den er bærer af Gudsrigets frugter og derved gør Guds vilje, vil mennesker se Guds, Herrens, værk, og det er underfuldt for os. Det kan godt være, at der er mennesker, der vælger Gud og Jesus fra; men det er da dybt godnat, hvis også kirken gør det.

Kirken er i denne sammenhæng kristne, troende mennesker. Mennesker, der skal bære Gudsrigets frugter. Som kristne, troende mennesker skal vi ikke sætte frugter. Der er ikke tale om, at vi skal præstere noget, så Gudsriget vokser ud af os. Vi skal bære de frugter, Gudsriget er så rigt på. Vi skal gøre Jesu ord og Guds vilje synlige.

Hvis vi forvalter Guds rige, vingården, efter vores egen vilje og for vores egen skyld, så bliver den taget fra os og vi får et ondt endeligt og vingården overgives til andre, som vil give Gud

høsten, æren. Hvis folkekirken falder som flertallets kirke i Danmark, skyldes det ikke kun sekulariseringen, frafaldet, det skyldes også, hvis ikke kirkens rigssag er Jesus Kristus.

Og det gælder også for os, den enkelte af os. Og det er ikke så mærkeligt, for Guds riges sag er Jesus Kristus. Gud satte et kors på Golgata. Guds budskab til os er, at i dette kors har Han samlet al sin retfærdige vrede over synd og død, og i dette kors har Han samlet al sin retfærdige barmhjertighed over ethvert menneske. Men det er nødvendigt, at vi ser korset, som et kors for vores skyld. Korset er for vores *skyld*, og korset er for *vores* skyld.

Vi skal være som en gren på korsets træ. Vi skal ikke påtage os Gudsrigets frugter: barmhjertighed og kærlighed, tilgivelse og tålmodighed, hellighed og kristelighed, tro og håb; vi skal lade det strømme fra Gud og ud i vore handlinger og holdninger. Vi skal ikke skabe Guds riges frugter; vi skal bære dem. Bære dem ud til andre mennesker. Vi skal bære det ud, som Gud ved sin Helligånd lægger i os: Sandheden i Jesu ord. Deri er Guds riges frugter: liv og lys og glæde.

Må Jesus i kirken og i den enkelte troende, kristne være vor rigssag, vor største herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen